

PIGESPEJDERNE

45. ÅRG. OKTOBER 1962 NR. 7

KÆRE SPEJDER

I sommerens løb sendte mange af jer hilsener til mig fra jeres lejre, træninger eller ture. Det skal I have rigtig mange tak for, I kan tro, at I glædede mig med dem; det var morsomt at følge med i, hvad vore glade blå oplevede, hvadenten I havde slået lejr næsten lige uden for min dør, eller I færdedes langt borte i fremmede lande. — For alles velkomme gælder det vist, at I havde det dejligt, også I, der var særligt generede af regn og storm. I lærte i hvert fald at udnytte hver solstråle, der viste sig, det er i sig selv meget værd. — Mange af jer kom sikkert også til at forstå, hvad et rigtigt kammeratskab betyder, det opdager man, når man færdes sammen hele døgnet, deler med hinanden og hjælper hinanden. — Vi er nu fuldt optagne af hverdagen igen. Men jeg vil ønske for jer, at sommerlivets oplevelser må komme jer til gode og sætte den lille kulørte prik på jeres tilværelse, der gør hverdagen god og glad for jer selv og for dem, I færdes iblandt.

L. J. Jørgensen.

INDHOLD

	Side
Kære spejder	122
Frimærkeindsamlingen	122
Raske børn hjælper syge børn	122
„Regnbuen“ landspatrujlekongurrence	123
Miskendte dyr. Manden fra skovene	126
Kloverarbejdet	129
Patruljehjernet:	
Uglepatruljen studerer landvæsen	130
Hvordan ser jeres patruljedagbog ud	131
Det er frivilligt at være spejder	131
Det stod i avisen	132
Seniorspalte:	
Vi lægger op til debat	132
Hvad skal vi lave i vinter	132
Rejsebrev fra „Verdens Ende“	133
Britain's Panorama 1962	133
Vi var med på Our Chalet	134
Lynkursus i orientering	135
Vibe	137
Tinka og Spejderhjælpen	138
Rådsklippen. Hvad med uniformen	139
Postbox	139

Frimærkeindsamlingen

Frimærker afleveres i denne måned på korpskontoret Lunds-gade 16, København Ø.

Husk dronningemærker for sig.

Frimærkerne skal klippes om-hyggeagtigt af kuverterne, ca. ½ cm fra frimærkets kant!

De må ikke sidde på dobbelt lag papir, da de sælges efter vægt. — Ingen af os vil da have ord for at snyde med vægten — vel!

Nr. 7 Oktober 1962

„PIGESPEJDERNE“ — medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps, Lundsg. 6, Kbh. Ø.

Redaktør: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N.

Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, Kbh. S.

Postbokssekretær: Fru Ellen From Petersen, Gilles-ager 130, Hvidovre.

Klovertof: Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29, København Ø.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Alle sluttede op om
Spejderhjælpen.
Endnu er regnskabet
ikke afsluttet,
men der er allerede
indkommet
57.456,18 kr. til
Spedalskshjælpen.

Her kommer landspatruljekonkurrencen **REGNBUE**

som er arrangeret af de to pigespejderkorps i fællesskab i anledning af verdenskonferencen i Danmark i juni 1963.

*Mangefarvet regnens bue,
som er født af solens glød,
spændes over jordens tue
med dens folk af broget lod.*

*Hvis du ikke er for svimmel,
du de folk besøge kan:
Broen mellem jord og himmel
har en fod i hvert et land!*

Regnbuen spænder sin bue fra land til land, og der går en broille ned til alle patruljer i Nykøbing, Rudkøbing, Pærekøbing... ja, til selv det mindste sted, hvor der findes pigespejderpatruljer — og alle kan være med i denne konkurrence.

I dette nummer af Pigespejderne og i de efterfølgende vil I finde jeres opgaver.

Landspatruljekonkurrence — her enhver kan få sin chance!

Hvilken chance?

Chancen for at være med til at fremstille de gaver, som vi gerne vil give vore udenlandske gæster, når de næste år i juni kommer på besøg i Danmark for at deltage i den 18. verdenskonference på Nyborg Strand.

Chancen for at være med på en „regnbuerejse“, der for den vindende patrulje betyder intet mindre end:

En rigtig rejse for alle patruljens medlemmer til Nyborg Strand, hvor de får lejlighed til at møde pigespejderførere fra alverdens lande. Denne chance kan enhver almindelig spejderpatrulje få. For seniorgrupper bliver der udsat en særlig præmie. Vi vil meget gerne have både jer og førerne med, blot selvfølgelig på lidt andre betingelser.

Vil I være med allesammen?

Så hør her!

Der kommer med hvert blad indtil marts 1963 to opgaver til jer! — et håndarbejde og et hjernearbejde — det er altså lige noget for din patrulje.

Løsning på den første opgave:

Rejserute nr. 1 og håndarbejdsopgaven sendes til: Fru Tilde Ramsby, Ordrupdalvej 34, Charlottenlund.

Senest den 30. november 1962.

Alt skal være mærket med patruljens og troppens navn, hjemsted, division og korps.

For gavens vedkommende skal der vedlægges et kort med en hilsen til modtageren fra patruljen, der har fremstillet den.

„Regnbuen“s håndarbejdsopgaver

Deltagerne i verdenskonferencen skal have gaver med hjem, der kan minde dem om deres ophold i Danmark, det er vi alle enige om, ikke?

Og at det vil være morsomt, om det var alle Danmarks blå og grønne pigespejdere, der fremstiller disse gaver, ja, det kan vi sikkert også blive enige om.

Derfor går vi nu i gang med arbejdet. Hver patrulje, der vil deltage i konkurrencen skal sy:

4 dækkeservietter — dette er hovedgaven — typemonstre til disse kommer i de følgende blade. Desuden „foldere“ til billeder og adresser — samt af stofresterne tændstikæsker og bogmærker.

Da udlændinge er meget glade for de danske korsstingsbroderier, skal alle disse ting syes med korsstingsmotive.

Materialerne — stof og garn — forhandles af depotet — og bestilles der af troppsføreren, der sender samlet bestilling ind for alle troppens patruljer, så det er jeres troppsfører, I skal henvende jer til, når patruljen har bestemt sig til at gå i gang med synålen. I vil så modtage en pakke indeholdende:

Stof til 4 dækkeservietter + en strimmel af samme stof, som skal bruges til „småtingene“ — og garn til at sy mønstrene med.
Til den store folder bruges 25 × 16 cm stof.

Til den lille folder bruges 19 × 13 cm stof.

Til en stor tændstikæske bruges 12 × 9 cm stof og
til en lille tændstikæske bruges 7½ × 5½ cm stof,

og til bogmærker kan så alle resterne bruges, så må I selv finde ud af, hvor meget I kan få ud af jeres „strimmel“.

Dækkeservietterne skal syes med de motiver, hvortil typemonstre kommer i de følgende blade og med det garn, der er i pakken. Hvis I bruger amagergarn til de andre ting, syes med 2 tråde.

Folderne:

Materialer: Til omslaget — tyndt, hvidt karton — et ark 66 × 52 cm koster 85 ore. Til selve folderen — teknisk tegnepapir — et ark 60 × 43 cm koster 50 ore. De 60 cm er en passende længde på folderen, der bukkes så den er lidt mindre i kvadrat end omslaget.

Husk, en kant på ca. 1½ cm til at fastgøre folderen i omslaget.

Monteringen: Omslaget til folderen må bukkes for monteringen. Pas på, at stoffet ikke kommer til at stramme, når folderen lukkes sammen. Buk det for limen er helt tør.

Indersiden af omslaget fores med papir, klippet til lidt mindre end omslaget. De færdige mål: den store folder: 23 × 14 cm, den lille folder: 17 × 11 cm. Hjørnerne af stoffet klippes af således:

- 1) Stoffet lægges på et fast underlag med bagsiden opad.
- 2) Limen smøres på kartonen — hele fladen.
- 3) Lægges derefter på stoffet — endelig trådlige — og trykkes fast mod stoffet.

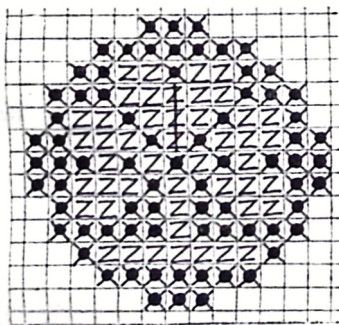
A. Eksempel på folderen til minde om Danmark.

B. Eksempel på folderen, som skal bruges til adresser og lign.

- 4) Så smøres lim på de to langsider af kartonen, og stoffet bukes ind og trykkes fast.
- 5) Det samme gøres på de to korte sider — pas på at få hjørnerne ordnet pænt.

Man bruger plastik-hobby-lim til monteringen.

For de spejdere, der ikke er så gode til at sy, bliver der nu noget at gøre

BLÅ	202	ZZ
GUL	48	ZZ

Dette kan evt. bruges på bagsiden af folderen

med at klippe og klistre selve folderen — og at dekorere den. Her må I bruge fantasien — men husk, at der skal være plads til navne og adresser i den lille folder.

Billederne viser, hvordan de færdige foldere kan se ud — og forslag til korsstingsmotiver. Typemonstre kan I finde i korsstingsbøger på biblioteker eller småbøger og mønstre, der kan fås i håndarbejdsforretninger.

Lige én ting, I må huske!
Saml små bitte, konne blade og blomster, klovere, græsser o. l.
Pres dem, gem dem til brug senere i konkurrencen.

Regnbuens rejserute nr. 1

Fra de fjerneste steder i verden vil udsendinge komme hertil for at deltage i Pigespejdernes Verdenskonference 1963.

I fantasien rejser vi dem i møde ad regnbuebroen og følger deres rejserute hertil.

... I skal nu finde ud af, hvilken rejserute de vil følge!

Vi begynder ved bropille 1.

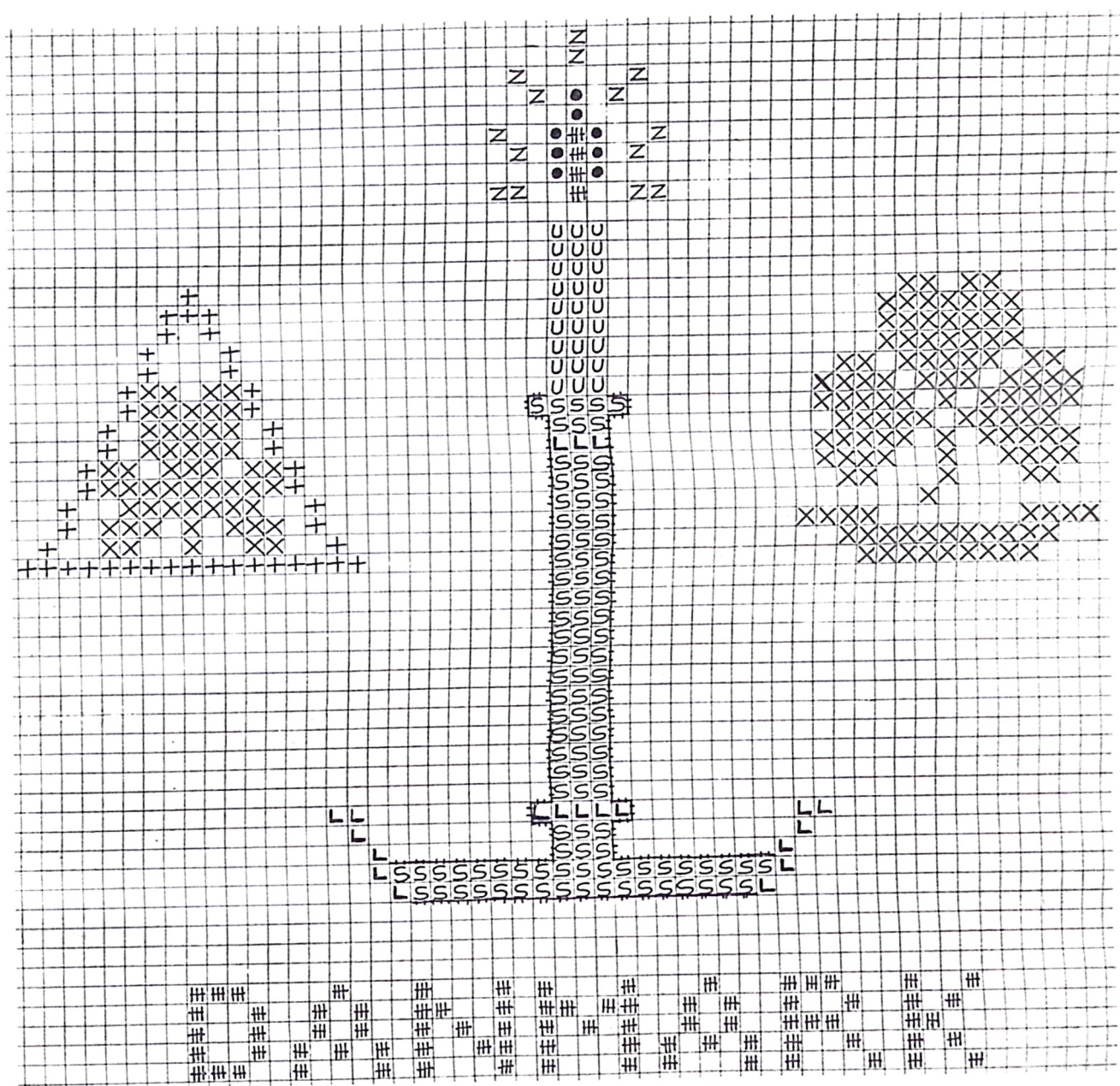
Regnbuens første bropille finder I omringet af grønklædte spejderkammerater, omtrent hvor 10. nordlige breddegrad krydser 125. længdegrad. Her er sol og fest og blomster, de for-

GUL	47	ZZ
ORANGE GUL	53	ZZ
RØD	96	ZZ
ÉCRU	28	ZZ
LYS GRÅ	303	ZZ
GRÅ	19	ZZ
FRISK GRØN	10	ZZ
GRØN	100	ZZ

tæller glade om en international lejr i 1960 med også dansk deltagelse. Deres udsendinge til Danmark er ved at pakke kuffert. Da vi fortæller dem, at Danmark også er et orige, vil de med os på rejsen til

bropille nr. 2, som står længere ostpå, ved den 140. længdegrad, 36. breddegrad (nu siger vi ikke mere). Gråklædte pigespejdere omringer os, vi hører, at spejderarbejdet er godt i gang igen efter sidste krig, de er 7.356 medlemmer. Hvis nu SAS ville transportere dem allesammen over Nordpolen, kunne de let komme til Nyborg Strand, siger de... En flot kimono får vi som gave, og rask rutscher vi ad vor konne regnbuevej til

bropille nr. 3. Den står i et mægtigt rige med mange spejdere, men desværre endnu flere sultne børn, som ikke kan få det daglige brød. Alligevel får vi overrakt en flot diamant fra egne miner, ser mægtige elefanter i en fantastisk tempelprocession. Her er meget, meget varmt, vores spejderkammerater herovre bærer folderige gevandter kaldet sari, blå med indvævede gule klovere. De fortæller os om en stor lejr i 1961, hvor Lady Baden-Powell besøgte dem, og vi fortæller om spejderhjælpens beskedne kamp mod spedalskheden i deres land. Så går rejsen vestpå, til

bropille nr. 4. Her er sandelig lige så hedt. Vi søger ud over kanalen, som allerede Napoleon tænkte på... og det var en franskmænd, der endelig udtænkte den, mens en anden nation — nej, nu får I ikke mere at vide. Vi lader os rutsche ned til en stor by, der er hovedstad i landet. Her findes en masse interessante bygninger, moskeer og mindesmærker, men mest begej-

strede bliver vi, da vore spejderkammerater tilbyder os en tur på kamelryg ud at se nogle enestående bygningsværker, som staves p..... Det er svært at tage afsked med dette dejlige land, men vi må videre og rejser med storken nordpå til

bropille nr. 5, som ligger i en af verdens største byer. Sikken trafik, både

i luften, på boulevarderne og på floden! Og sikken vore spejderkammerater kan snakke, vi må ordentlig holde ørerne stive for at følge med! Vi får deres lille, hyggelige spejderhus at se midt i byen, kravler op i et kæmpeårn og skuer ud over 10.000 tage. Ih, hvor er her meget at se og opleve, deres delegerede til verdens-

(fortsættes side 127)

MISKENDTE DYR

På vandring i naturen med Manden fra skovene

Vi har nok alle, ved en eller anden lejlighed, været ude for at blive misforståede i ord. Det lader sig som regel ordne på stedet med ny forklaring. Langt værre er det, når ens handlinger bliver det; så er det ligesom sværere at oprette, og en og anden kan måske bevare det første, forkerte indtryk, og så er man blevet „miskendt“.

Sådan er det gået for mange, både to- og firbenede. Jeg kender en hel række dyr, som på grund af manglende viden fra os menneskers side, eller simpelthen fordi disse dyr har deres udseende imod sig, er blevet miskendt. Og det er endda ofte dyr, som ved nærmere bekendtskab viser sig at have mange værdifulde egenskaber.

For at springe lige ud i det, vælger jeg den største af skovens fæle rovdyr: grævlingen. Ikke sandt, vi kender af omtale (vel at mærke) dette knarvorne, arrige dyr, som man for i tiden kun kunne jage, når man forud havde fyldt støvlekafterne med trækul eller koks, fordi „det bed, til det knasede i benene“. Hermed kunne man narre dyret til at holde op med at bide, for ens rigtige ben var bidt over.

Jeg tvivler slet ikke på rigtigheden, men vil kun hævde, at grævlingen alligevel er det mest fredsommelige af alle rovdyrene i skoven. Vi må huske på, at man i gamle dage, da historien med koks i støvlerne opstod, kun havde kontakt med grævlingen, når man udrustet med bøsser og hunde opsøgte den i dens hule for at dræbe den. Og hvem ville så ikke bide fra sig?

Grævlingen er en fredelig fyr, der svært gerne vil have lov til at passe sig selv. Jeg har hørt så mange historier om den, og oplevet så mange selv, at de ikke kunne være i en bog, men i intet tilfælde hørt om eller oplevet, at en grævling er gået til angreb, hvis den ikke har følt sig

selv eller sine unger truet på livet. Jeg har flere gange været en sådan fyr på rækkevidde, ja, jeg har endog rørt en levende grævling ude i den frie natur — og de har ikke så meget som snerret ad mig (men ser I en i zoo, så hold hellere fingrene udenfor buret; det er noget helt andet, når man er på den gale side af tremmerne!). Jeg har set grævlingefamilien i majnatten vandre afsted med fatter i spidsen, fire unger på række og deres mor bagest. Her er et enestående sammenhold; grævlingene er de eneste blandt vore større dyr, hvor han og hun trofast holder sammen, også i den tid, der er små unger. Det er da også et tiltalende træk.

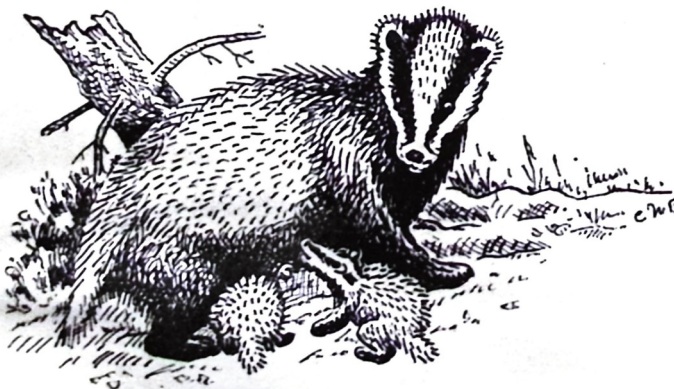
Grævlingen er et udpræget natdyr. Derfor ser man det kun sjældent. Og helt op til for nylig antog man, at det lå i dvale i vintertiden (det sover meget i den kolde tid, men ikke uden afbrydelser); først i de senere år er man blevet klar over, at grævlingen står højt i intelligens; der kan ligefrem tales om grævlingesamfund, hvor eventuelle forældreløse unger (grævlingen må endog jages i yngletiden) uden videre optages i andre familier, og hvor man begraver døde slægtninge.

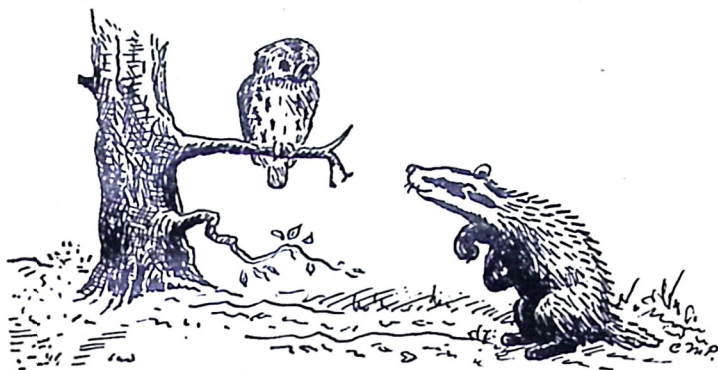
Vi er i oktober nu, og grævlingen har travlt med at redde sig lidt ekstra til at tære på i den kommende, magre tid. Ved skovbrynet fører en stærkt benyttet dyresti ud til de åbne marker. Mange slags dyr kommer her, og når de som regel ikke træffer sammen, skyldes det, at hver art har sine vaner; de kommer ikke på samme tidspunkter. De er tavse, lydlose. Man hører dem sjældent — og der skal et trænet øje til at opdage dem i tide.

En skygge, lidt dybere end aftenmørket, tover lidt, inden den vover sig ud på marken. Det er grævlingen. Nok er den skovens største og kraftigste rovdyr — kan veje op til 20 kg — men den er også det forsigtigste; den vil gerne undgå ubehagelige overraskelser. Årstiden passer den godt; natten er lang, og der er endnu føde nok.

Grævlingens sort- og hvidtribede ansigt drejer sig lyttende og vejrende til alle sider. Endelig mener den, at alt er roligt, og den kommer helt frem. Først nu ser man, hvor stort dyret egentlig er. De korte, kraftige ben, dens små ører og den noget afstumpede snude får den til at ligne en bjørn.

Nu lunter den raskt afsted langs hegnet, på farten efter føde. Sommeren igennem var det snegle, frøer og regnorme, af og til lidt halvmoden havre, skarnbasser og hvad der ellers ku' falde af. Nu er mulighederne langt større; der er frugt i haverne, fede mus i stubmarken og lidt bær i mosen. Den kan nå at vandre vidt omkring,

inden det atter bliver lyst. Den har vænnet sig til at passere veje med trafik, til at omgås elektriske hegn og holde sig klar af huse og gårde, hvor der lugter af hund. Den undgår selv al støj og funderer ofte over, hvorfor væsener på to ben ynder at omgive sig med støj. Selv om aftenen, hvor man burde nyde stilheden oven på dagens besvær, foretrækker de at lukke sig inde i stenhusene, og man hører sære, metalliske, skrattende lyde fra de rum, hvori de opholder sig.

Det er nu helt mørkt, men grævlingen bevæger sig lige sikkert, den hører til de natfødte og klarer sig glimrende uden synets hjælp. Kort efter er den nået frem til en frugthave og går i gang med at spise nedfaldne pærer. Det er sød og saftig mad, men giver uro i maven. For nogen tid siden — da var det blomster, den havde spist — måtte den i hast gemme sig bag nogle tomme frugtkasser, fordi to piger kom gående tæt forbi. Det rumlede nemlig så højt og vedvarende i dens mave, at pigerne forbavset standsede op for at lytte efter den mystiske lyd. Heldigvis var de dog snart gået videre uden at undersøge sagen nøjere.

Grævlingen fortsætter på sin natlige udflugt. Den må nøje beregne turen, så den kan være hjemme i skoven i sin hule i god tid, for det lysner. En af dens slægtninge prøvede engang at sove dagen bort i en stenkiste under en vejoverføring. Her blev den opdaget, skudt og endte som barberkost. Det var en kedelig slutning på eventyret.

Efterårsnatten har liv, og der sker noget i ly af mørket på de natlige stier.

DU skal også være med i landspatrujlekonkurrencen Regnbuen...

REGNBUE (fortsat fra side 125)

konferencen fortæller, at de glæder sig meget til at se Danmark, og vi glæder os til at møde dem igen, og så går rejsen den sidste vej til Nyborg Strand, her må du selv finde, hvor bropille nr. 6 står, på hvilken længde- og breddegrad? Her skal verdensflaget vaje næste år, og alle vore gæsters slag. Godt, det ikke er nu, de kommer, vi har jo en masse at gøre forinden. Der skal laves gaver, og et blomsterflor i gult og blå (verdensflagets farver), skal gro frem for at hilse alle vores spejderkammerater velkommen.

Hvad er så en verdenskonference?

Det er en forsamling af pigespejderførere fra alverdens lande, der mødes hvert tredje år for at drøfte opgaver af fælles interesse. Alle de spejderkorps, der er medlemmer af pigespejdernes verdensforbund eller „medlemmer på prøve“, sender repræsentanter eller observatorer til dette møde. I alt drejer det sig om gæster fra ca. 45 forskellige lande.

Hvad taler man så om på de mange forskellige sprog?

Man hører rapporter fra de fælles samlingssteder *Our Chalet, Our Cabana, Our Ark*. Man forelægger nye ideer og planer og prøver at løse problemer af fælles interesse, bl. a. søger man at hjælpe de lande, der ønsker at blive optaget som medlemmer af verdensforbundet. Gennem alle forhandlinger går den fælles spejderlov og spejderløftet som en ledesnor.

I 1961 afholdtes der verdenskonference i Grækenland. Nu er det Danmark, der inviterer, og som motto har vi valgt disse ord fra den ældre Edda: „Lue tændes af Lue —“

Mon ikke I kan forestille jer, hvordan alle disse udsendinge fra alverdens lande kommer strømmende hertil og ligesom tænder et stort bål af alle deres tanker og planer?

På samme måde ønsker vi, at de skal kunne rejse hjem med en lille varm lue, som de fik tændt ved vort bål, og hvorved de selv kan tænde flere af spejdersagens bål, når de vender tilbage til deres eget land. — Jeg tror, det er dét, der er meningen med at vælge mottoet: „Lue tændes ved Lue“.

Dronning Ingrid, pigespejdernes protektrice, er også med i de travle forberedelser til modtagelse af de mange gæster.

Nu mangler vi lige dig og din patrulje. I vil da også være med, ikke?

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af mange glade bladlus

Der er brug for friske kræfter,
der med mod og muntert sind
ikke går og venter efter
gunstigt vejr og medbørsvind.

Der er brug for folk, der synger —
selv i hårdest strøb og strid,
som, skønt byrder hårdt dem tynger,
dog til takkesang har tid.

Vi har nok af suk og klage,
nok af tunge ak og ve,
vi har nok, der ser tilbage,
og som aldrig frit tør le.

Vi har nok af dem, der bange
flyr fra offer, kamp og slid,
men for få, der synger sange,
mens de drager frem til strid.

Men vi har brug for alle kræfter,
der vil ofre for en sag.
Det er dig, der ventes efter,
vi har brug for dig idag.

Emil Larsen

☆ ☆ ☆

En klokkestreng
i efterårets farver

De dejlige farver,
som nu findes i natu-
ren, kan du tage med
ind i stuen. Hvis du
skal på tur, så saml
nogle græsser og strå
og tag med hjem.
Nogle enkelte korn-
aks er også konne.
Som baggrund for
stråene bruger man
møbelgjord, som både
findes i rødt og natur-
farvet. Køb ca. 1 m.

Man grupperer græs-
serne og sætter dem
fast med knappenåle. Når du synes
klokkestrengen ser pæn ud, hæfter du
stråene på bagsiden. Gjordens ender
bøjes et par cm op, og afsluttes med,
at du stikker en metalpind igennem
med kugler for enderne, en bambus-
pind i hver ende kan også se pænt ud.

Til slut sættes et stk. snor i foroven,
og din klokkestreng kan hænges op.

☆ ☆ ☆ Sus

TRÆT?

I dag har mit hjerte slået mere end
100.000 gange, mit blod har tilbage-
lagt en strækning på 27.000.000 km,
jeg har trukket vejret ca. 25.000
gange. Jeg har talt henved 5.000 ord,
bevæget ca. 750 større muskler og sat
7.000.000 hjerneceller i arbejde. Jeg
er faktisk træt...

Tallene er videnskabeligt korrekte.
Du kan selv prøve at tælle efter!

Europ. Sept.

☆ ☆ ☆

Losning på spejderkrydsen fra juni-
bladet.

I L A R E R P
N O R D S T J E R N E N
L Y T R E M A J
I T R O D S E R T L
L O A S O S A L E N
L E P L Ø K S L Ø R E
E L G E E Å T B R
B J Ø R N D L O
L E O S P E J D E
A N R Å B E I L E E R
B T R O P S L E G E N

Vinder blev Else Ramsgård, Skive.

☆ ☆ ☆

HAR DU TÆNKT PÅ —

... at en skarp tunge er det eneste
værktøj, der ved stadig brug bliver
endnu skarpere.

... at en optimist er et menneske, der
enten finder alt halvt så slemt eller
dobbelt så godt.

... at for mange penge kan man købe
skallen af mange ting, men ikke kernen;
de kan skaffe dig mad, men ikke appetit,
medicin, men ikke sundhed, bekendte,
men ikke venner, tjenere, men ikke
trofasthed, glade dage, men ikke fred
og lykke.

HVORDAN BLIVER VEJRET?

Træner du med vejriagttagelser —
vil disse gamle vejrprofetier — også
kaldet vejrmarkere — måske interessere
dig.

September:

En lys og klar september skulle
give et godt år. Der er jo også kun
tre måneder tilbage. Men første halv-
del af måneden har dog afgørende
betydning for hele næste år. Poetiske
sjæle kalder september „efterårets
maj“. En mild september giver en
mild vinter. Hvis fuglene ikke træk-
ker i september, har man lov til at
regne med en varm jul, hvorimod
megen torden bebuder julesne. Mange
agern er et tegn på det samme.

Oktober:

En hård oktober giver en mild vin-
ter, og en mild hidfører en rå og kold
marts måned. Der skal hele tiden
være en vis balance i tingene. Megen
oktoberregn giver en stormfuld de-
cember, oktobervejr kommer med
vintervæde, og oktobertåge fører me-
gen vintersne med sig. Det samme er
tilfældet, hvis bierne kitter deres sta-
der tidligt til, fårene skal drives ind
med vold, og rævene gør. Hvis der-
imod harerne stadig optræder i som-
merdragt, er der langt til vinter.

KLØVERARBEJDET

Jeg havde tænkt mig, at vi skulle starte en ny artikelserie, der skulle hedde: „Min hjemstavn“. Vi har i kløverarbejdsgrenen spejdere fra Grønland, fra Færøerne og fra hele Danmarks land.

Jeg er sikker på, at vi kunne få en masse spændende og nye ting at vide.

Skriv lidt om jeres hjemegn, kort eller langt, en eller flere artikler, alt efter, hvad I selv har lyst til. Gå straks i gang.

Ligeledes håber jeg at høre lidt om jeres lejre. Jeg har allerede modtaget nogle bidrag, men der er sikkert flere der har noget at berette.

Jeg venter også at høre fra alle de førere og spejdere fra vores gren, der har været i udlandet, I må da også have en masse at fortælle os. Vi vil gerne kunne tage del i de glæder og oplevelser, I har haft. Grib pennen og lad mig få jeres bidrag.

Inge Larsen

☆

Ved de københavnske Sct. Georgsspejderes sommermode sendte de, gennem „Fromse“, en hilsen til Lady B.-P.

Jeg har nu i et brev fra Lady Baden-Powell modtaget følgende:

I have received through „Fromse“ the very kind message and greeting, signed by so many of my good Guide friends, and I must send you just a line to tell you how very touched I have been to receive this token of your remembrance of me. Please give my loving greetings to all the signatories of the letter, and many good wishes to all your Guiders and Guides.

Yours affectionately
Olave Baden-Powell
World Chief Guide
sign.

☆

Med Sct. Georgstroppen i sommerlejr på „Rykol“

Mandag den 30. juli modtes 19 spejdere og hjælpere ved Århusbåden. Vi skulle i lejr sammen med andre brev-spejdere fra hele landet. Sejlturen til Århus gik fint, og her blev vi hentet af Sct. Georgsgilderne i Silkeborg, som kortede os til „Rykol“. Dagen gik med indretning, og hver patrulje skulle lave en patruljestander, sang, råb og motto. Om aftenen var der et hyggeligt lejrball. Onsdag morgesede vi, og om eftermiddagen begyndte patruljerne på en miniature lejrplads, som skulle være færdig lørdag aften.

Torsdag eftermiddag var der Sct. Georgsparade, det er jo den eneste gang om året, troppen er samlet.

Vi glædede os meget til fredag, hvor vi skulle på bus-tur til Vesterhavet. Vi kørte over Herning til Nymindes-gab, hvor vi spiste frokost. Da vi havde spist, og bussen skulle vende, sank den langt ned i sandet og sad uheldig-t fast. Efter flere forgæves forsøg, hvor alle vi raske måtte skubbe på bussen, kom en lastbil, som prøvede at trække os op, men også dette mislykkedes, idet både jern-kæder og tove knækkede. Til alt held kom et regiment hjemmevernsfolk, de fik os endelig fri! Efter megen for-sinkelse satte vi kursen over Hvide Sande til Ringkøbing. Vi var hjemme ca. kl. 20 efter en lang og dejlig tur.

Til morgenparaden lørdag fik Mulle overrakt korpsets guldmedalje af Inge Larsen, og søndag var vi i Ry kirke til gudstjeneste. Resten af dagen gik med at pakke. Kl. 22 blev vi igen hentet af private biler og kørt til Århus-båden, og alle rejste hjem glade over at have været med i en vidunderlig lejr.

Strik og Bo
„Spirerne“

☆

En ikke-kløverspejder skriver:

På min færd rundt i det danske sommerland mødte jeg en trop spejdere, der så så glade ud, at jeg fik lyst til at sludre lidt med dem, og høre, hvor de havde været henne.

Jeg, der er civil, går hen til dem, fortæller hvem jeg er, og at jeg er spejder. De ser spørgende på mig, og pludselig går det op for mig, at det er dove spejdere. Havde jeg vidst det i forvejen, var jeg måske ikke gået hen til dem, men nu var jeg der altså. Den hørende leder, der var med, trak lidt på smilebåndet af mig, og sagde: „Kil bare på, det er sundt for begge parter“. Jeg forsøgte at tale med så tydelige mundbevægelser, som det var muligt for mig. Snart var der en spejder, der forstod mig, snart en anden, og hun gentog mit spørgsmål, og omsatte det lynhurtigt i tegnsprog til sine kammerater, og snart fik jeg svar på mit spørgsmål. Jeg fik at vide, at Kastels-troppen lå i lejr i Ulbølle hos nogle meget rare værts-folk. Der var så meget at se, at de næsten ikke kunne overkomme det. De havde været der i 5 dage, og i dag havde de været på tur til Årø. Det var på færgen hjem fra Årøskøbing, jeg mødte dem, og ingen af dem havde tidligere været i Årøskøbing. Dagen efter skulle de bryde lejren, desværre, de ville gerne være blevet der en uge til.

Jeg fik at vide, at de alle gik i skole i København. Et par af spejderne var dog fra Færøerne, og en var fra Grønland. Disse tre glædede sig meget til, at de skulle rejse hjem. En anden fortalte mig, at hun skulle rejse med til Færøerne på besøg, sikke en oplevelse at få.

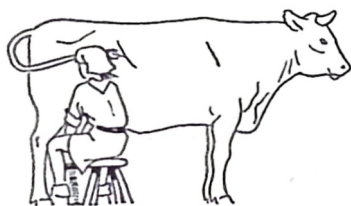
Denne lille samtale betød umådelig meget for mig, og når jeg fortæller om den her, er det for at hjælpe også dig. Da jeg først var kommet over den første generthed, var det slet ikke så svært at „tale“ med de dove spejdere. Jeg prøvede at tale tydeligt, og brugte vel også nogle ganske dagligdags håndbevægelser (som næppe har noget med tegnsprog at gøre, men som alligevel er med til forståeliggøre talen). For fremtiden vil jeg ikke, som jeg tidligere har været, være angstelig for at tale med dove, — nej, jeg vil gå lige hen og tale med dem! Gå du hen og gør ligeså.

Top

Patrulje- HJØRNET

Uglepatruljen studerer landvæsen og får en sjov oplevelse –

Uglepatruljen fra 1. Brønshøj trop fik gennem „Pigespejderne“ ideen til at tage duelighedstegnet Landvæsen.

Vi var 5 i patruljen, som gerne ville have væbnersnoren, så det var en oplagt idé at tage fat på duelighedstegnet Landvæsen.

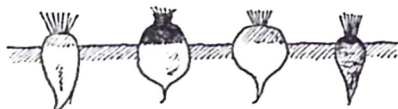

Vores patrulje består af 8 spejdere, men kun 6 kom med, og det var: Grate, Tulle, Solvejg, Laila, Ditte, alle 13 år, og vores patruljefører Heydee, som er 17 år.

Vores patruljefører, Heydee, havde for 4 år siden været på en gård på Fyn, Langedil, Jordløse. Hun skrev derover og fik svar meget hurtigt, at vi var velkomne, de mente endda, at vi kunne arbejde for føden, så det kom kun til at koste rejsen derover.

Vi ankom den 1. august og var derovre en uge. I denne uge oplevede vi en masse, som vi vil fortælle lidt om her.

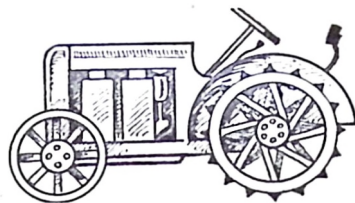
Den første dag var vi i roerne, men da det var 3. gang, de skulle renses, gik det ret hurtigt. Bagefter var vi

nede og gøre rent i en nyplantet granplantage, det var noget, der kunne mærkes i armene dagen efter. Vi malkede også; det var det helt store, når vi kom ud i kostalden og skulle malke. Det foregik på maskine, men der var en ko, som skulle håndmalkes, og vi prøvede på skift. Da det blev Solvejgs tur, blev hun meget stolt, da det viste sig, at hun var den

første af os, der kunne få noget mælk ud. Hun var i det hele taget så ivrig, at gårdejeren interesseret spurgte hende, hvad hun mon skulle være, når hun blev større. Solvejg svarede meget alvorligt: „Jeg skal være bondelev“. Det blev dagens tolver!

Traktor prøvede vi også at køre, men helt alene måtte vi ikke, da det var for farligt.

Vi var også ovre på en større gård, hvor vi så, hvordan de grønthøstede, og hvordan en topknuser fungerer.

Vi var nede og se et moderne kyllingeopdræt, det var interessant. Vi så både hvorledes æggene blev ruget ud, og hvordan kyllingerne blev passet. På gården havde de ikke mindre end 2500 små gule kyllinger.

Om søndagen var vi på biltur ude og se Fyns smukke natur. Vi var bl. a. nede ved Korinth og se Spejderskolen og Brahetrolleborg slot.

Som tak for al den venlighed, vi havde modt, arrangerede vi lejrbrøl, hvor vi opførte sketch og havde konkurrencer, og hvor vi morede os allesammen! Da vi malkede den sidste morgen, var vi så heldige at se mælken blive kontrolleret, og vi tog endda selv prøver af de køer, der var på den gård, hvor vi boede.

Med spejderhilsen!
Uglerne, 1. Brønshøj trop

Hvordan ser jeres patrulje- dagbog ud ?

Hvordan med *din* patruljes dagbog? Er den værd at læse? Er den ført à jour både hvad udsmykning og indhold angår? Eller trænger den til en ordentlig „vitaminindsprøjtning“?

Vi finder en gammel patruljedagbog — og hvad ser vi? En højst utiltalende protokol, sikkert købt hos boghandleren på hjørnet (sådan en kan skam være udmærket, blot man kan se på den, at den tilhører en flok raske spejdere). Men ikke nok med det: på den hvide mærkat står ganske beskedent „Egernpatruljen“.

★

Hvad med f. eks. en indbinding af rådt træ, hvori titler og tegninger er brændt ned i træet? Det ser vældig godt ud (især efter et par års forløb), og det er ikke særlig svært at lave. Med en glødende strikkepind kan du

let skrive i træ, og de to finérplader kan i ryggen snøres sammen med en kraftig lædersnøre.

★

Bogen kan også indbindes i læder eller skind — det giver altid et behageligt skær fra sig. Med lidt øvelse kan du også skrive i dette. Læderet gnides vådt — forsigtigt og ensartet — med en lille tot vat. Dernæst lægger du det stykke pergamentpapir, hvorpå du har skrevet teksten eller tegnet, ovenpå, og så ridser du med en tynd strikkepind, så det går igennem. Lad så blot læderet tørre, uden at du rører ved det. Resultatet skulle helst ikke komme til at se for „hjemmegjort“ ud. Fladerne kan klistres mod hinanden, men kønere ser det ud, hvis de bliver snoret sammen med lædersnøre. Dette kræver dog, at du i forvejen har lavet

huller med en „hulsaks“. Materialerne hertil kan du få i en skind- og læderhandel eller i en hobbyforretning.

★

Et festligt omslag af stof. På et stykke ensfarvet stof kan der applikeres sjove ting, og på bagsiden kan navnene broderes med kontursting.

Med stoftryk kan der også fremstilles sjove og festlige forsider og bagsider. Ja, der er et væld af muligheder for et smukt resultat.

Lad ikke dagbøgerne blive alt for tykke og kluntede. Det er alt for besværligt, når I skal fragte rundt med dem.

Dagbøgerne kan udmærket, når de er skrevet fulde, samles i lokalet, og så kan I engang imellem tage dem frem og læse op af dem, f. eks. når der er fødselsdag i patruljen eller ved andre specielle lejligheder, og jeg skal tage meget fejl, hvis I ikke vil mere jer kosteligt over at genopfriske gamle minder fra ture, lejre o. s. v.

Til slut må vi nævne, at Depotet har glimrende dagbøger, hvori der i nogle er specielt glat tegnepapir og enkelte blade med nodepapir, der er godt til patruljesangen. Måske har I også været på en tur, hvor I var kvikke og digtede en sang, og den må I have med i dagbogen. Som regel går man jo ikke og husker på disse sange, men det er netop sådanne specielle ting, det er sjovt at få nedfældet i dagbogen. E. J.

I næste nummer af Pigespejderne snakker vi mere dagbog.

Det er frivilligt at være spejder

... men det er ikke frivilligt om man kommer til møder og ture — det skal man simpelt hen.

Hvis blot én udebliver fra et møde eller en tur uden at sende gyldigt afbud, odelægges hun det for patruljen. Men hvad er så gyldigt afbud? Hvis du ligger syg og ikke har været i skole, er det naturligvis loulig grund. Men det er ikke loulig grund, at du skal i biografen eller at du hellere vil se „Familien Flint“ i fjernsynet.

Iøvrigt mener jeg, at det må være dine førere, der skal afgøre, hvad man hos jer anser for gyldig grund til ikke at komme til møderne. Men

under alle omstændigheder skal der meldes afbud i god tid. Det er ikke nok at lade en af din spejderkammerater sige ved mødets begyndelse, at du er syg. Patrulje- eller tropsførerens skal vide det inden mødet.

Husk på, hvad enten det er den ene eller anden fører, så har hun gjort sig umage med at lægge et godt program. Dette kan odelægges fuldstændigt, hvis du og andre ikke kommer til mødet. Dine kammerater får ikke den aften, de fortjente, og din fører bliver skuffet over, at hendes arbejde med programmet er spildt.

En bladlus

et ikke på tide at
fiks uniformen op

Det stod i Avisen.

Redigeret af Paw

Norbølling trop

har været i Skotland med Meise. De har lært skotske danse og har besøgt Robert Burns hus og museum og også den berømte smedie i Gretna Green. — I ved, der hvor man kan blive viet af smeden, hvis man ikke må få hinanden. Det siges, at smeden straks var klar til at vie chaufføren og en spejder, for at alle kunne se, hvordan det gik til.

Lejrpladsen i det skotske højland var alle tiders. Overdækket vaskeplads og stort køkkentelt med indlagt lys og masser af mad, og også et skrivebord og stol havde værtsfolkene, mr. og mrs. Macay, tænkt på — intet under, at de Norbølling-spejdere folte sig som luksusdyr.

Her er troppen og Meise fotograferet inden afrejsen.

☆

Det stod i avisen

at Næstved-spejderne i år var på en højst utraditionel lejr i Jylland — de havde ingen telte!!!

Teltene blev sendt fra Næstved til Silkeborg med DSB og forsvandt sporløst. Heldigvis „udlånte“ flinke gårdmandsfolk et holoft til den første nat, og lige så flinke Silkeborgspejdere stillede deres telte til rådighed i hele lejrperioden — så det havde ingen nød.

Lejren var spændende. Hvad mener I om en tur til Hawaii, som bl. a. bød på panterjagt, bygning af palme-hytter og broer, sang og danseoptræden af „næsten“ ægte hula-hula-piger, og dertil en middag så fornem som: revne rødde, vildtokse m. laurbærsmag og sydfrugter...

SENIORSPALTE

Vedrørende radioudsendelserne „Vi lægger op til debat“

Danmarks Radio agter i den kommende vinter — foruden de sædvanlige ungdomsudsendelser, formet som horebilleder, reportager, underholdning m. v. — at bringe en række ungdomsudsendelser, som kan indgå i mødeprogrammet. Udsendelserne starter med disse 2 emner:

Onsdag den 7. november 1962 kl. 20.20—21.00:

„Mine forældre forstår mig ikke.“ Et program om det evigt brændende problem om forholdet forældre—børn.

Onsdag den 5. december 1962 kl. 20.20—21.00:

„Det er da umoralsk —.“ En udsendelse om moral — ikke blot sexmoral, men også om dagligdagens moral.

Der fortsættes onsdag den 9. januar 1963.

Det er tanken, at disse udsendelser skal danne grundlag for diskussion. Forud for hver udsendelse udsendes fra radioen en pjece med omtale af udsendelsen og instruktion.

En foromtale af udsendelsesrækken bringes *mandag den 15. oktober kl. 21.30* i radioen. Pjecen med vejledning for studiekredsledere og omtale af første udsendelse er lovet færdig til udsendelse i begyndelsen af oktober.

Disse pjecer kan rekvireres på korpskontoret i København eller ved skriftlig henvendelse til Danmarks Radio, Ungdomsudsendelserne (Vi lægger op til debat), Radiohuset, København V.

Hvad skal vi lave i vinter?

Så er sommeren allerede bag os, forhåbentlig med mange gode minder.

Måske har I allerede planlagt vinterens program, men hvis jeres seniorer endnu er lidt i vildrede, er her en idé (hentet fra Finland).

Under titlen „Familieplanlægning“ samlede man gennem en vinter seniorer og rovere til møder hver fjortende dag. Her blev spejderne inddelt i grupper (2 drenge og 2 piger), der dannede en familie. Ved hvert møde blev der indledt med et foredrag, og bagefter var diskussionen fri. Blandt foredragene kan nævnes: Boligindretning, ægteskabets jura, fremgangsmåden, når man vil bygge et hus, børneopdragelse og økonomi. Endvidere aflagde man besøg på forskellige institutioner og fabrikker.

Da vinteren var forbi, var alle en hel del klogere, og successen blev gentaget den følgende sæson.

Er det noget for jer, så bare gå i gang, og god fornøjelse.

H.

Stof for folk over fjorten

Rejsebrev fra „Verdens Ende“

Slagelse-spejderne, der var i Grækenland i sommer, havde en dejlig men til tider også anstrengende tur. Afslutningen på turen, opholdet i Vrynaina, blev en stor oplevelse. Herfra bringer vi Ida's brev hjem til Sjællandsposten:

Verdens ende (Vrynaina),
den 21. juli 1962.

Vi befinder os langt uden for lands lov og ret. For at komme hertil måtte vi fra Kifissia kl. 5 om morgenen, fortsætte ca. 4 timer med tog, derefter med bus til Lamia hvor vi ventede et par timer, før det lykkedes os med al vor kvindelige charme (og for særdeles god betaling!) at få overtalt et par mænd med en forlængst kassabel bus til at køre os herud. Vi var ikke kommet langt, før vi forstod, hvorfor de havde været så uvillige, asfalten var hort op, og vi hoppede nu henover grus og sten. Sådan forløb nogle timer. Ind imellem måtte chaufføren af og slukke sin ærgrelse i en ol. — Vi skumplede videre, men til slut blev det bussen for meget. Den brummede faretruende, og chaufføren betydede os, at vi skulle stige ud. Så vandrede vi op ad den stenede, støvede vej, og endelig kl. 7 om aftenen holdt vi vores indtog i Vrynaina, hvor alle landsbyens beboere stod uden for deres små huse og hilste os smilende velkommen.

Vi er sammen med 17 græske spejdere installeret i en gammel skole, der ligger lige ved torvet. Dette er byens samlingssted. Her findes 2 købmandsbutikker med et meget beskedent lager, 2 beværtninger, der altid — undtagen i sistaen — er stopfulde af dovne mænd, et „kommunekontor“, hvor byens eneste telefon findes, og kirken på hæderspladsen, højt over torvet.

Byen ligger meget smukt op ad en bjergside. I de små gyder færdes grise, æsler og høns mellem hinanden, og overalt vimler det med børn. Folk er utroligt fattige her.

Køkken i Vrynaina

Deres huse er små og faldefærdige, og folk er lige frem lasede — og sjældent rene! Forklaringen på det sidste skal måske søges deri, at alt vand skal hentes fra en fælles vaskeplads nær torvet.

Ideen med vores tilstedeværelse her er, at vi skal være beboerne et eksempel på, hvordan man lever i et civiliseret samfund, at man vasker sig, rydder op efter sig, tager hensyn til hinanden etc.

Vi leger med børnene for at prøve at lære dem at rette sig efter hinanden, og vi lærer dem forskellige former for husflid. Både „Bro, bro, brille“ og „Tornerose“ har fået deres come-back her.

Der er en sygeplejerske med i lejren, som tilser byens babyer og syge og uddeler Røde Kors-pakker og vores medbragte bornetøj.

Vi ærgres os voldsomt over, at vi ikke kan forstå græsk, for når vi færdes i landsbyen, standser folk os og smiler og snakker og kan slet ikke begribe, at vi ikke kan forstå, hvad de siger. Det er også svært at danne sig et indtryk af folks mentalitet — men de ser nu ualmindelig glade og tilfredse ud — trods deres uhyre fattigdom.

Livet leves her som i Danmark for 100 år siden. Nede ved kilden samles kvinderne og vasker, mens de snakker og ler, og morgen og aften drager mændene gennem byen med deres æsler og geder til akkompagnement af dyrenes klokker.

I går havde vi arrangeret fest for hele landsbyen. Vi havde skrevet indbydelser og sendt dem ud til hver familie i en udhulet bambusstok. Festen startede med barnedåb, hvis ceremonier virkede meget fremmedartede på os. Efter dåben var vi til middag hos forældrene sammen med præsten. Det foregik udendørs under vinbladsranke. Vi blev beværtet med spidstegt lam og græsk ol.

Om aftenen underholdt vi ved lejrålet med sange og lejravis. Dagens clou var folkedansen. Nåda, hvor grækerne svang sig til tonerne af den inciterende bazuka.

Vi er meget glade over, at vi også har fået lejlighed til at se den fattige del af Grækenland, for uden at have set den, ville man ikke kunne forstå, hvorfor Grækenland tælles blandt u-landene.

Den hjælp, vi har ydet, står måske ikke helt i overensstemmelse med, hvad vi havde ønsket at kunne gøre, men vi håber, at vi trods alt har betydet lidt for menneskene i Vrynaina, som vi kom til at sætte stor pris på.

☆

Britain's Panorama 1962

8 seniorspejdere, 5 blå og 3 grønne, har sammen med seniorspejdere fra alverdens lande deltaget i „Britains Panorama 1962“, en rejse gennem Storbritannien, hvor der blev lejlighed til at se både „home craft“, industri og historiske egne og mindesmærker.

Turen sluttede med en uges ophold på universitetet i Bristol, hvor deltagerne sammen med 300 engelske seniorspejdere bl. a. arbejdede 5 timer dagligt for Red Barnet, og hvor Lady Baden-Powell kom på besøg.

De danske deltagere udvalgte i foråret efter en svær konkurrence mellem 40 ansøgere.

Her fortæller Lone om sine mange oplevelser:

Torsdag den 5. juli startede 8 danske pigespejdere til England for at deltage i Britain's Panorama.

Spejdere foran de gamle kollegiebygninger

Den første uge var vi privat indkvarteret i Sydengland eller Wales. Vi boede alle hos vældige søde mennesker, der sørgede for, at vi fik set os om, og næsten hver dag kom et par seniorspejdere for at tage af sted med os. På den måde lærte vi en masse spejdere at kende og fik også indblik i deres spejderarbejde, der afviger en del fra vores.

Fredag den 13. juli startede en masse små patruljer bestående af ca. 5-8 medlemmer, hvoraf de fleste var briter, på forskellige spændende rejseruter rundt i hele Storbritannien. I den følgende uge rejste vi rundt i landet, besøgte historiske steder, slotte, kirker, fabrikker og andre steder, der kunne have interesse. Det var en vældig spændende oplevelse. Alle beforsdringsmidler blev brugt, lige fra cykel, kano, tog, bus, jeep til en Rolls Royce fra 1929. Efterhånden som vi kom frem, blev vi indkvarteret i spejderhytter, på vandrerhjem, i lade, telt eller helt privat. Vi fik således prøvet, hvorledes det var at ligge på gulvet i en snævset hytte med kun eet tæppe over os den ene nat, for derefter den næste nat at sove i silkedynner i et lille lækkert værelse, hvor vi fik serveret te på sengen.

Efter en begivenhedsrig uge mødtes alle holdene på Bristol universitet for at være sammen der en uge. Vi var ca. 400 ialt, deraf 250 englændere og resten spejdere fra 32 forskellige lande. Vi boede i universitetets kollegiebygninger, og hver dag samledes vi i store grupper for at arbejde for „Red Barnet“. Nogle syede babytøj, andre kjoler og nederdele, nogle lavede legetøj, f. eks. filtdyr og puslespil, og andre fremstillede undervisningsmaterialer. Et hold spejdere arbejdede hver dag nogle timer på byens vuggestuer, børnehjem og hospitaler.

Om aftenen var der arrangeret internationale lejrball — det var en vældig oplevelse, for alle de forskellige nationer optrådte med sange og danse. Vi havde også besøg af lady Baden-Powell, som lige var vendt tilbage fra Danmark, hvor hun havde deltaget i KFUK's landslejr. Vi fik alle lejlighed til at trykke hende i hånden, og til aftenens store lejrball talte hun til os. En anden aften var der arrangeret koncert af Bristols ungdomsorkester, og vi samledes ofte for at lære nye sange og se på folkedanse.

De 3 uger var fyldt med uforglemmelige oplevelser, og vi er glade for, at vi som en ringe tak har været med til at arbejde for „Red Barnet“.

Lone, 4. Lyngby

☆

Vi var med på Our Chalet

Marianne fra KFUK-spejderne og Karen Husum fra D.D.P. har i sommer deltaget i en Juliette Low-lejr på Our Chalet. — *Sikke en chance!* siger Karen, der her fortæller om sine oplevelser.

I lejren deltog seniorspejdere fra 8 lande, nemlig Østrig, Brasilien, Ghana, Indien, Svejs, Finland, USA og Danmark, og alle blev naturligvis rystet godt sammen i blandede patruljer.

Vi havde en masse sjove oplevelser og fik en mængde at vide om spejderbevægelsen i de forskellige lande.

Også en dejlig udflugt op til de 3 bjergpas blev der tid til. Vi startede om morgenen kl. 5 og var hjemme kl. 21. Det var første gang, spejderne fra Ghana og Indien så sne, så de skulle både føle og smage på den — det blev til en vældig sneboldkamp. (Alexandra fra Ghana flettede for resten sit hår hver aften i hundrede af små bitte fletninger, og hun sov med vanter på om natten, fordi hun fros!).

En aften gav amerikanerne et selskab. Påklædningen var fri — vi dansede twist og spiste popcorn — og 6 guitarer satte mægtigt liv i det hele. Det var forøvrigt på et heldigt tidspunkt, vi var på Our Chalet. Der var bazar i landsbyen, og en aften gik vi allesammen derned i vore nationaldragter, for vi havde lovet at underholde et kvarter med sang og dans.

Our Chalet's 30-års fødselsdag og Svejs' nationaldag var vi også med til at fejre med festfyrværkeri og bål. Om aftenen på nationaldagen fik vi udleveret lys og gik nu hele vejen rundt om Chalet og samledes — spejdere fra 17 lande — omkring bålet, hvor vi alle sang vore nationalsange — det var både festligt og højtideligt.

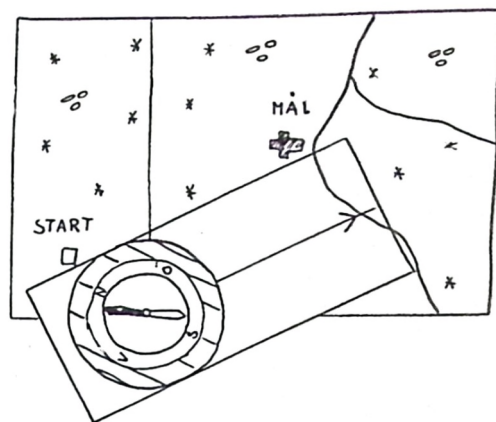
En af de sidste dage havde vi „cooking-day“, hvor alle deltagere lavede mad på bål — og bagefter skulle vi selvfølgelig smage det hele. Det tog 3 timer! Noget af det var så krydret, at vi måtte lave kaffe bagefter for at få skyllet det ned. Marianne og jeg lavede rødgrød, og tænker, der var en, der efter alle disse retter spiste 4 portioner — hende beundrede jeg.

Den sidste aften var vi samlet i vores egen lille gruppe. Vi sang alle de sange, vi havde lært sammen i lobet af lejren, og bagefter havde vi vores egen lille lysceremoni — vi gik op til lejrpladsen med tændte stearinlys og sang Chaletsangen. Næste morgen var alt i vild forvirring, og hele tiden var der en, der skulle bruge et par stykker til at sidde på sin kuffert. Afskedens time slog. Vi fulgtes til Bern, men herfra skulle vi afsted på forskellige tidspunkter, og vi, der blev tilbage, var hver gang nede for at synges farvel. Turen kom også til os, og hermed var alle tiders lejr slut. Vi rejste med kufferten fuld af smågaver og adresser på vore nye venner — og ih, hvor vi havde meget at fortælle, da vi kom hjem.

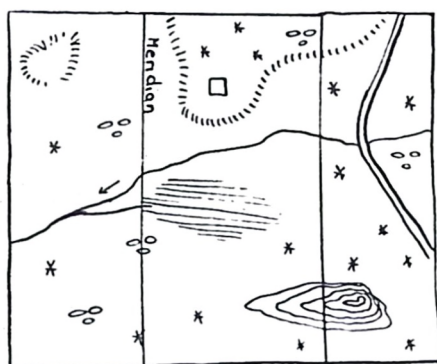
Lynkursus I ORIENTERING

Efteråret er den helt rigtige tid for folk, der vil på orientering. Hører du til dem, der kan klare de vanskeligste orienteringsløb? Eller vil du gerne prøve at lære, hvordan man gør?

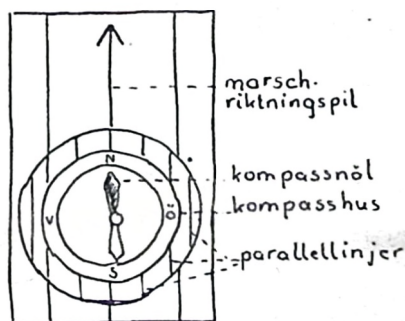
Hvis du hører til de sidste — så begynd nu med dette.

For at kunne orientere skal du bruge:

et kort

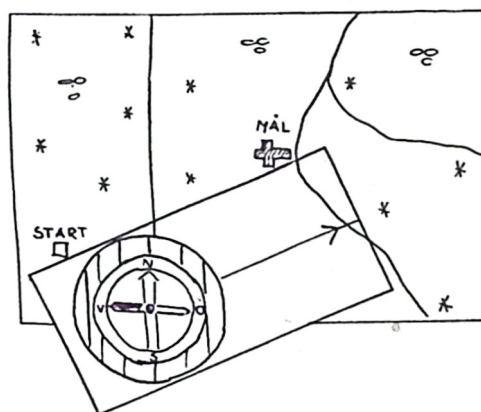

et kompas

og desuden et vågent blik, energi og gå-på-mod.

Sådan gør du:

1. Læg kompassets langside mellem start og mål. Kontroller at marchretningspilen viser retningen fra start mod mål — ellers kan jeg garantere dig for, at du løber vild.

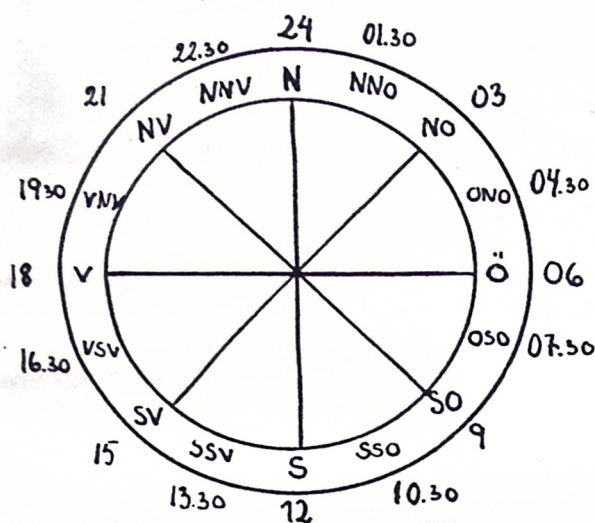

2. Drej nu kompasset således at den faste N—S pil peger mod nord på kortet. Benyt dig af hjælpelinjerne, der sidder på kompasset, og ret ind, så de kommer til at ligge parallelt med meridianerne på kortet.

3. Loft kompasset op og læg godt mærke til grad-tallet. Det kan nemlig ske, at kompasset skubber sig lidt under terrængen, derfor er det vigtigt, at du kan huske grad-tallet. Notér det på kortets kant.

4. Hold kompasset i hånden med marchretningspilen pegende fra dig mod målet. Drej dig selv rundt til den bevægelige kompasnål falder sammen med den faste kompasnål i bunden af kompasset.

5. Tag sigte til en ting, der ligger i marchretningen (et

stort træ, et hus el.lign.), og sigt mens du går. Når du kommer frem til denne ting, kontrollerer du kompassets indstilling (grad-tallet), inden du finder et nyt punkt at sigte efter.

Inden du ved et ord af det, skimter du den røde kontrolskærm og, hvem ved — måske vinder du en præmie!

Skulle du af en eller anden grund komme ud af kurs og gå vild i terrænet, så sig som indianeren, der ikke kunne finde sin lejr: „Det er ikke mig, men lejren, der er blevet borte.“ Sæt dig ned og *tænk*, inden du går videre. Husk, at i orientering gælder det om *ikke at tabe hovedet*, men bruge sin forstand og sine øjne.

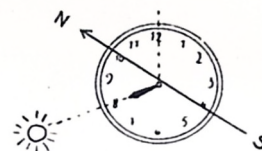
Her er et par små tips, som kan hjælpe dig, hvis du skal orientere dig uden brug af kompas:

Er det nat og måneskin, og hvis du har ur med, gør du som billedet viser: f. eks. klokken er 22,30 og da ved

du, at solen altid står i NNV. Stil dig med ansigtet mod månen — den er halv og i tiltagende. Stræk venstre arm i retning mod månen. Højre arm holder du i en vinkel på 90°, d. v. s. lige til højre. Den peger da lige mod NV. Når du over dette, så kontrollér ved hjælp af et kompas. Er månen aftagende, er det højre arm, som skal pege mod månen, og venstre arm, der fungerer som viser.

Har du ikke ur med, så orienterer du dig efter stjernerne i stedet, men det er en anden historie, som vi må vende tilbage til en anden gang.

Om dagen — når solen skinner — kan du bruge uret som kompas.

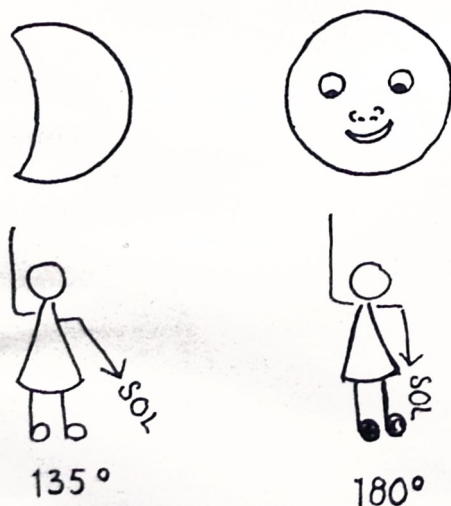

1. Mellem kl. 6 og kl. 18. Lad timeviseren pege lige mod solen. Nord finder du ved at halvere den længste afstand mellem timeviseren og 12-tallet.

2. Mellem kl. 18 og kl. 6 gør du ligesådan, men dog således, at du da deler den *lille* vinkel mellem 12-tallet og timeviseren.

Duffi

fra „Scoutposten“

Fortsat fortælling af Kat.

Forskellige forsinkelser, bl. a. Vibes lange udebliven, var skyld i at middagen først blev indtaget ved 2-tiden. Krølle og Lakrids var forsvundet, da de skulle efter brænde. Under deres forsøg på at udforske skovens hemmeligheder havde de valgt en forkert sti, da de ville gå hjem — en sti, der førte lige til en landevej med en iskagebod! Her blev de lykkeligt reddet af Sisse og et par andre, der forsøgte at sætte sig ind i Silvakompassets mysterier. De havde fundet et punkt på kortet, som var 500 m/220°, det så ud som skæringspunktet mellem en marksti og en landevej, og det var ved dette punkt, de fandt de 2 syndere siddende på bænken uden for iskageboden, trøstespisende chokoladeis, samtidig med at de prøvede at dysse en halvdårlig samvittighed i søvn i solen.

Sisse startede straks med at skælde ud, Krølle og Lakrids med at forsvare sig — kunne de måske gøre for, de var var gået galt. — *I ved godt, de står hjemme på lejrpladsen og mangler brænde* — Sisse følte sig berettiget til at skælde ud, mens Lakrids, der altid var veludstyret med lommepege, løste problemet ved at spendere is på de sidst ankomne, og hun fik hurtigt lukket munden på dem. Efter fredsslutningen gik de sammen hjem, og medbragte alt det brænde nogen kok kunne ønske sig.

Esther, der var i færd med at opfinde en ny sammenkogt ret, havde haft så travlt med at blande ingredienserne: kødstykker, løg, små stykker rabarber, kartofler, kål og havregryn, ristede tomatkiver og pølserester og tilsætte forskellige krydderier, at hun glemte at brokke sig over, at det havde været så længe med brændet, imedens havde både Vibe og Dorte i smug spist chokoladekiks i teltet for at stille den værste hunger.

Maden smagte dem alle godt, da den endelig blev serveret, og blev udryddet næsten alt for hurtigt, konstaterede Esther med et suk.

— *Behøver I at kaste jer så roudyragtigt over maden? Det har taget mig næsten hele dagen at lave den ret, desuden er det meget usundt at sluge maden sådan*, formanede hun. Men de andre interesserede sig ikke stort for, hvor mange gange hver

mundfuld mad burde tygges, det hele blev fortsat slugt med stor glæde.

Krølle og Lakrids, der var den egentlige årsag til forsinkelsen, blev dømt til opvask af gryder og pande, og efter endt spisning og tallerkenopvask tog alle de øvrige „Hjorte“ sig et velfortjent (synes de selv) hvil, inden de skulle i gang med pakning og oprydning. De to sangglade venner skrubede løs på panden og skrabede resterne af gryden, medens de digtede på en ny takformadsang, for det syntes de, der trængtes til. Den lød sådan:

*Tak for mad,
skønt hvad det var,
det ku' vi ikke gætte,
som Esther sammenrodet har,
men vi blev da mætte.*

— *Hvor er I frække, I tog da ellers for jer af retterne!* protesterede Esther.

— *De er lidt skæve de versefodder!* råbte Dorte, men Krølle og Lakrids sang sangen igen og igen, indtil Sisse råbte, at nu ville de have fred. Så skrubede de lidt på gryderne for at få dem helt blanke, indtil Krølle foreslog, at de skulle lave et opvaskevers og et grydeskrubbevers til sangen. Lakrids tænkte meget — og begyndte så langsomt:

*Vaske op og tørre af
og skure brændte gryder,*

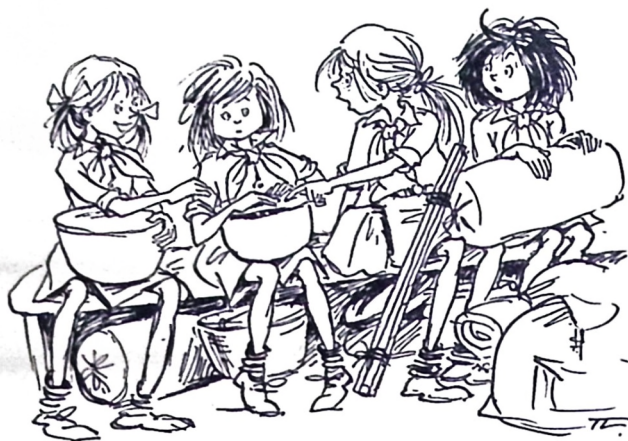
— lang pause — de gentog det — lang pause igen, hvor Krølle misundeligt kiggede hen på de sovende kammerater — og blev inspireret:

*mens de andre dovendyr
ligger der og snyder.*

Eftermiddagen gik med pakning og oprydning — der var så mange små ting, der skulle gøres, og det tog alt sammen meget længere tid, end de havde forestillet sig.

Pludselig opdagede de, at de havde forfærdelig travlt, og at der kun var 15 minutter, til de skulle være færdige, for Lars skulle køre dem til stationen. Nervøsiteten greb de mest ansvarsbevidste, mens de øvrige, der ikke syntes at opfatte sagens alvor og tidens knaphed, dryssede rundt og lavede overflødige ting eller slet intet, (nøjagtigt som i alle andre patruljer). Dorte, Sisse og Esther pakkede teltet sammen og lagde græstørv på plads i forrygende fart og indædt selvbeherskelse, mens Klaus Klumpe masede med at pakke kogekarrene fulde af 100 småting, der ikke kunne være nogen steder — de svedte og kommanderede de andre til at samle papir op på hele pladsen.

Færdige blev de dog trods alt, og i sidste øjeblik

tumlede de ned ad bakken belæssede med alskens gods, lige fra rygsække, strittende teltstænger, redningsreb og småtterier i plastikposer, økse og spade, der ikke kunne være noget sted. I allersidste øjeblik kom Lis med et glemt kokekar af mellemstørrelsen.

Vi skal ind og sige farvel, råbte Dorte, og snart var flokken spredt, for farveltagningen omfattede hele familien „Skovgård“, hvori også diverse dyr indgik. Vibe så sit snit til at hilse føllet farvel, og da hun kom ind i køkkenet for at sige farvel til Bente, stod Poul der, og hun gav ham hånden til afsked.

Lars råbte, at de skulle skynde sig. — *Vil du med, så kom, men hurtigt*, råbte han til Poul, og alle vrimlede ud og væltede op i vognen, der stod parat. I sidste øjeblik kom Lis på med sin gryde. Alle råbte farvel og hurra — og afsted gik det i forrygende, ramlende hestetempo, med hele bundtet syngende af fuld hals i bunden af vognen.

— *Tænk, vi nåede toget*, sagde Sisse, da de havde fået sig placeret. — *Har vi husket det hele?* Dorte så spørgende rundt fra den ene til den anden. — *Gryderne, teltet, standeren?* Lis sad med sin gryde på skødet. — *I må hellere sætte de gryder inden i hinanden, de fylder for meget på den måde, så kan Som tage redningsrebet i stedet, du har så meget forskelligt Esther!*

— *Jeg vil gerne beholde den gryde*, sagde Lis og så forvirret ud.

— *Sludder*, sagde Sisse afgjort, *kom nu her med den!* Hun åbnede låget på den største gryde og gik hen til Lis for at tage den, hun havde. Men Lis skar tænder og holdt fast på gryden, som om hun for alt i verden ville kæmpe for sin ret til at beholde sin gryde, og noget i hendes ansigtsudtryk fik Sisse til at standse.

— *Så behold den da!* sagde Esther og smed redningsrebet hen til hende, *du kan jo putte rebet ned*

i kokekarret. Hun var vant til, at „de små“ skulle have deres vilje.

Men Lis sad fortsat og holdt med begge hænder om gryden og så sammenbidt ud i ansigtet.

— *Må jeg spørge, hvad du gemmer i den gryde, som vi andre ikke må se?* spurgte Sisse med høj røst.

— *Som, du er helt bleg, hvad er der i vejen?* spurgte Dorte.

— *Ingenting, ingenting!* råbte Lis grædefærdigt. Der blev helt stille, og alle stirrede forundret på hende.

Da lød der en højlydt piben inde fra det blanke kokekar.

— *Hun har et dyr i gryden!* skreg Sisse, *vil du straks lade os se, hvad det er.* Hun greb om gryden, men Lis holdt fast, og så rasende ud.

— *Tag det ud med det samme, hvad det så er*, sagde Dorte med bestemthed, *det er dyrplageri!*

— *Dyrplageri!* råbte de andre med forargelse.

Lis så et øjeblik fra den ene til den anden, hun forstod, at det var alvor, åbnede låget forsigtigt — og fremdrog af den blanke gryde en lille sort katte-killing!

— *Miv*, sagde den, og hun lagde den straks op til sin kind.

— *Du er ikke rigtig klog!* råbte Sisse, *har du stjålet en kat? Hvad tror du Karen og Hans siger, når de opdager det? Og din Mor?*

Hendes mor bliver rasende, tænkte Vibe skræklagen.

Lis sagde ingenting, men sad og kælede med mis-sen. Hun lod dem alle komme sig af deres benovelse, så sagde hun stille. — *Min mor siger aldrig noget til det, jeg finder på at tage med hjem. Når jeg kommer hjem, ringer jeg ned på landet til Karen og siger det. Jeg trænger sådan til at have en kat, når jeg er alene hjemme*, tilføjede hun.

(fortsættes)

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie:

Tinka
og
Spejderhjælpen

Hvad med uniformen? — Og spejderhatten?

Kære bladlus.

Jeg vil begynde fra en ende af og starte med — hatten. Efter min mening er den meget upraktisk. Enten „sner-rer“ remmen, eller også dasker hatten om ørene på en. Den har kun en fordel — en god vandspand. Var det ikke bedre med en fiks hat, som de engelske pige-spejdere har.

Hvad med skulderstropperne? Er de nødvendige? Var det ikke bedre med små skulderstropper, som KFUK-spejderne har?

Væk med pressefolden på lom-merne!

Uniformen skal ellers være 2-delt med en bluse inden under, mørke-blåt slips og løsthængende jakke, alt-så uden bælte. I stedet for kunne laves en aftagelig strop på nederdelen, sådan at den kunne sættes ind i dol-keskedens strop. Det ser heller ikke særlig godt ud med alt det dingel-dangel i bæltekroge. — Stoffet: en blanding med terylene eller lign.

Sommeruniform: Snittet er her godt nok, men jeg fore-slår: marineblå kittel — lyseblåt tørklæde og blå hat. Alt-så lige modsatte farver af den nuværende sommeruniform.

Strit, 2. Silkeborg

De engelske spejdere bruger en marineblå baskerhue til deres uniform, og det vil sikkert interessere dig at høre, at de netop i disse år fører en energisk kamp for at få den afskaffet, og at de har indgivet ønsker og forslag om huer, der ligner vores model meget.

Red.

Kære uniformsudvalg.

Denne gang skal vi ikke kritisere selve uniformen, for den — synes vi — er god nok, men hatten! Hvorfor skal alle store spejdere dog ikke bære hatte? Vi ved nok, at de er dyre, upraktiske og slemme til at gå ud af facon, men de klæder da de fleste bedre end de små huer, og så skal man jo også gerne kunne se, om det er en blåmejse eller en stor spejder, der kommer. Må vi have lov til at komme med et forslag? Hvis man sagde, at alle spejdere inden for et år skulle have en stor spejderhat, ville alle kunne få råd til at anskaffe sig en.

En ting, vi ikke synes om, er tørklædet til lejrkitlen. Vi synes, at det skulle være et trekantet tørklæde ligesom det til uniformen, men mørkeblåt ligesom det nuværende.

Otto og Dorte, Sønderborg

☆

TIL RÅDSKLIPPEN

Jeg er ikke rigtig klar over, hvilken forskel der er på ordene jamboree og jamborette — og ville meget gerne have dette oplyst.

Med spejderhilsen
Vibs

Ordet jamboree dækker følgende: „Mange krigere fra mange stammer, samlede til fredelig kappestrid“, og det er et indiansk ord. Indenfor spejderarbejdet benytter vi ordet jamboree, når der er tale om en meget stor inter-national drengespejderlejr. Ordet jamborette er afledt af jamboree og bruges som betegnelse for en mindre lejr med ca. 500 deltagere, hvoraf ca. halvdelen er udlæn-dinge. Og så er „jamborette“ forovrigt en dansk „opfin-delse“, idet det er Jens Hvass fra D.D.S., som har fundet på det, og den første jamborette afholdtes her i Dan-mark, nemlig i Rold skov i 1948.

Jebbe

POSTBOX

Hvem vil skrive til en 12-årig pigespejder fra Californien? — En 12-årig og en 13-årig spejder fra USA vil gerne i forbindelse med danske pigespejdere, den 13-årige hedder Poulsen til efternavn! — Fra Tasmania i Austra-lien har jeg adresser på 3 blåmejsseforere, hvoraf de to er gifte, og en 20-årig sospejder fra Canada vil også gerne have en dansk pen-inde. —

Desværre er det ikke lykkedes mig at få kontakt med Japan, men det skal nok komme, vent bare.

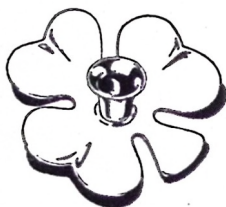
Fromse

Hva' mon det gi'r i timen?

Konfirmationsgave-ideer

Bogen om B.-P., Reynolds	6,50
Verdenspigespjederchefen, af E. K. Wade	7,50
I Livets Skole, af B.-P., indb.	9,75
Brevpapir i æske	4,50
Brevmappe, 2-fløjet	3,75
Brevmappe, 3-fløjet	5,00
Verdensflag på stang, 17 cm	3,75
Nøglevedhæng, læder, med verdensemblem	3,75
Charms til armbånd	
m. emblem, sølv	3,00
m. emblem, guld	24,00
m. verdensemblem, sølv, forgyldt	3,50
Fingerring m. emblem, sølv	3,00

Lystage, messing, i kløverform, til kerter el. julelys	4,50
samme fornicket	4,75
Teske m. emblem..	4,75
Teske m. emblem i rød, grøn, gul, kornblå el. lys blå emalje	5,50
Moccaske m. kløver- ranke i rød, gul, grøn, blå, lilla el. sort emalje	5,50

Papirkniv m. emblem	6,75
Fajancefigur, pigespjeder m. rygsæk	35,00

Vaser i Holmegårds glas m. ind- graveret emblem, 12 cm høj, buet	23,00
14 el. 18 cm høj, som tegning	
t. v.	26,00, 32,00
18 cm høj, som tegning t. h.	29,00
Viskestykke m. spejdmotiv	7,00

Silvakompas

Type 5	9,75
Type 3, væskefyldt	17,00
Type 2, væskefyldt	27,00
Type 1, væskefyldt	32,50
Type 8, væskefyldt, m. lup	41,00
Type 15, væskefyldt, m. spejl	49,00

Etui til kompas

til type 2 og 5	4,75
til type 3	5,25
til type 1 og 8	5,50
til type 15	5,75

Slirekniv i skede m. metalsnoring, 2 str.	21,50, 17,75
---	--------------

Telegrammer

med spejderløftet i kløver, med indlæg ...	1,25
uden indlæg	1,00
med spejdmotiv i 2 farver	
med indlæg	1,00
uden indlæg	0,75

Specielt for patruljeførere

Bøger fra Rolandserien, KFUM-sp.:	
Tips til patruljemoder	1,85
Tips til patruljeture	1,85
Patruljesærpræg	1,85
Patruljehandicraft	1,85
175 ideer til patruljemoder	1,85

Papirservietter med spejdmotiv i farver, 40 stk., 20 stk.	1,85, 0,95
---	------------

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossing 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpsskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Kontingentet for bladet sendes sammen med kontingentet til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1962 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 10. 10. 1962